

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobkyně: **M. R.**, narozená dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Okresní soud Nymburk**
sídlem Soudní 996, 288 62 Nymburk

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 14. 7. 2021 vydaného v řízení sp. zn. P 53-16/2019

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou osobně dne 27. 9. 2021 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Okresního soudu v Nymburce ze dne 14. 7. 2021 vydaného v řízení sp. zn. P 53-16/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 181 odst. 1 a 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2022 (dále jen „daňový řád“) zamítl návrh žalobkyně na zastavení

daňové exekuce ze dne 2. 3. 2020 z důvodů podle § 181 odst. 2 písm. a) a e) daňového řádu a současně i návrh žalobkyně na odklad daňové exekuce z téhož dne.

2. Soud poznamenává, že napadené rozhodnutí je v žalobě označeno sp. zn. P 53-16/2020, zatímco správní spis je veden pod sp. zn. P 53-16/2019. Kopie napadeného rozhodnutí přiložená k žalobě a rozhodnutí ve správním spisu jsou identické, samotné napadené rozhodnutí spisovou značkou ani číslem jednacím není označeno, označení má pouze správní spis, v němž je zažurnalizováno. Označení napadeného rozhodnutí v žalobě ročníkem 2020 namísto správného 2019 je za těchto okolností jen písarskou chybou, která nemá za následek nesrozumitelnost žaloby.

Obsah žaloby

3. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně rozporuje existenci legitimního exekučního titulu. Exekuční titul („zřejmě usnesení Okresního soudu v Nymburce č.j. 8E 20/2015-90“) nebyl žalobkyni nikdy řádně doručen a ta jej napadla odvoláním, přičemž rozhodnutí o odvolání taktéž nemělo být žalobkyni řádně doručeno. Řádnost doručení žalobkyně popírá i ve vztahu k exekučnímu příkazu. Doručka dle žalobkyně neobsahuje údaj o zanechání poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky (nezaškrtnuta příslušná kolonka). K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2014, č. j. 2 Afs 69/2012-124, a na odst. 18 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2018, č. j. 2 As 112/2018-28; při nezaškrtnutí kolonky o zanechání poučení právní účinky doručení nenastanou. Žalobkyně rovněž odkázala na úpravu doručování podle § 23 odst. 4 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 49 odst. 2, § 50 odst. 2 a § 50h zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (viz čl. IV bod 1 zákona č. 192/2021 Sb. a § 35 odst. 1 zákona č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastníci se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně [insolvenčního zákona](#) a [občanského soudního řádu](#); dále jen „o. s. ř.“). Postup dle těchto ustanovení žalovaný nedodržel, a proto nedošlo k doručení exekučního titulu fikcí. K doložení této skutečnosti žalobkyně ve vztahu k exekučnímu titulu do textu žaloby vložila kopii „VÝZVY k vyzvednutí zásilky/ POTVRZENÍ o převzetí zásilky“ podací číslo X ze dne 6. 2. 2020.
4. Žalobkyně dále namítá zásadní vady exekučního titulu. S exekučním příkazem žalovaného ze dne 30. 1. 2020, sp. zn. P53-16/2016, se neseznámila. Neví, zda je daňová exekuce vedena pro jeden či více exekučních titulů. Soudní poplatek měl být vymezen za soudem zbytečně provedený úkon v řízení vedeném Okresním soudem v Nymburce pod sp. zn. 8 E 20/2015 – vyhotovení stejnopisu odvolání žalobkyně proti usnesení č. j. 8 E 20/2015-78. Podle § 42 odst. 4 o. s. ř. je potřeba doložit podání ve vícero stejnopisech, „*jen jestliže je to třeba*“. Z o. s. ř. a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. 21 Cdo 3489/2012, žalobkyně dovozuje, že soud musí primárně doručovat do datových a e-mailových schránek, tj. podání mělo být naskenováno a následně zasláno do datové schránky advokáta protistrany a soudní znalkyni na veřejně uvedenou e-mailovou adresu. V této souvislosti žalobkyně do textu žaloby vložila fotografii obrazovky, na níž je vidět záznam o soudní znalkyni na webu *justice.cz* ze dne 13. 11. 2016. Žalobkyně zdůrazňuje, že žalovaný naopak nepořizoval žádné svévolné kopie podání protistrany. Tím měly být porušeny nejenom § 42 odst. 4, § 45, § 46 a násl. o. s. ř., ale též zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění

účinném od 1. 1. 2021 (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) a jeho příloha Sazebník soudních poplatků.

5. Zpochybnitelnost exekučního titulu v řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce žalobkyně dovozuje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2019, č. j. 8 Afs 250/2018-54, jakož i z judikatury vztahující se k § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. Použití § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu navíc není podmíněno vyčerpáním opravných prostředků v nalézacím řízení. Zde žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3194/18, a ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. I. ÚS 2456/16, vztahující se k § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.
6. Exekuční příkaz Okresního soudu v Nymburce ze dne 30. 1. 2020, sp. zn. P 53-16/2019, (zde pro změnu žalobkyně kvůli písarské chybě uvádí ročník 2016) žalobkyně soudu nepředložila s odůvodněním, že jí nebyl řádně doručen. Ví o něm pouze z oznámení České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 2. 2020, č. j. K-4.2.2020-44/465 429 135. Jak toto oznámení, tak spis Okresního soudu v Nymburce sp. zn. 8 E 20/2015 žalobkyně navrhuje coby důkazní prostředky. Žalobkyně se domnívala, že se jedná o jinou věc, konkrétně náklady státu za znalecký posudek v řízení vedeném Okresním soudem v Nymburce pod sp. zn. 12 C 116/2012. Dále žalobkyně vysvětluje, že se dne 11. 5. 2020 obrátila na Veřejného ochránce práv, přičemž podání zaslala i žalovanému. Na nepředložení exekučního příkazu si žalobkyně stěžovala i v žalobě proti nečinnosti projednávané Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 51 A 5/2021, která se zajisté dostala do dispozice žalovaného (spis navrhuje k provedení jako důkaz).
7. Žalobkyně uzavřela, že daňová exekuce se vede podle o. s. ř., pokud není upravena v daňovém řádu. Podle § 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu je exekuční orgán povinen zastavit daňovou exekuci, jestliže exekuční titul není vykonatelný [obdobně § 268 odst. 1 písm. a) o. s. ř.]. Ustanovení § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu je pak obdobné § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. K tomu odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. 20 Cdo 3331/2017, a ze dne 22. 9. 2008, sp. zn. 20 Cdo 2706/2007.
8. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný ignoroval její argumentaci vadami exekučního titulu. Podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. se přitom správce daně musí zabývat důvody uplatněnými povinnou osobou pro zastavení exekuce. Zopakovala, že oddělitelnost nalézacího a exekučního řízení není neprolomitelná a žalovaný se měl zabývat tím, že jí nebyl řádně doručen exekuční titul ani exekuční příkaz.
9. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá, že správní orgán byl nesprávně obsazen v rozporu s právními normami a rozvrhem práce Okresního soudu v Nymburce, přičemž v rozhodném období platný rozvrh práce nebyl v souladu s právními předpisy a Ústavou. V obecné rovině jako další vadu řízení žalobkyně vytýká porušení základních zásad ústavního práva, činnosti správních orgánů, dokazování a hodnocení důkazů a z toho plynoucí porušení svého práva vlastnit majetek.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta. Žaloba navazuje na desítky jiných podání žalobkyně u žalovaného, jiných soudů i u ostatních státních institucí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobkyni řádně doručeno. Žalovaný zejména upozornil, že k podané žalobě doložená výzva k vyzvednutí zásičky se

netýká napadeného rozhodnutí. Takové tvrzení žalobkyně navíc nepředestírá poprvé. Napadené rozhodnutí je podle něj pravomocné.

Podstatný obsah správního spisu

11. Dne 1. 3. 2019 žalovaný zaslal žalobkyni „Sdělení o pohledávce“ ve výši 120 Kč. Ke sdělení je připojeno (jako exekuční titul) usnesení žalovaného ze dne 26. 10. 2016, č. j. 8 E 20/2015-90, které nabylo právní moci ve spojení s (taktéž přiloženým) usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2017, č. j. 20 Co 649/2016-116, dne 6. 3. 2017. Lhůtu pro zaplacení žalovaný stanovil do 15 dnů. Doručeno bylo vložním do domovní schránky žalobkyně dne 13. 3. 2019.
12. Z obsahu připojených usnesení se podává, že žalobkyni bylo žalovaným uloženo zaplatit soudní poplatek 120 Kč podle položky č. 30 bodů 2 a 4 Sazebníku soudních poplatků za vyhotovení stejnopisů podání a jeho příloh soudem poté, co je žalobkyně sama nepředložila, ač byla k přeložení stejnopisů marně vyzvána. Podané odvolání žalobkyně proti usnesení žalovaného bylo zamítnuto.
13. Dne 29. 3. 2019 žalovaný opětovně vyzval žalobkyni k úhradě nedoplatku 120 Kč v náhradní lhůtě do 14 dnů ode dne doručení této výzvy. Výzva byla doručena vložním do schránky žalobkyně dne 25. 7. 2019.
14. Dne 30. 1. 2020 žalovaný vydal exekuční příkaz na srážku ze mzdy žalobkyně ve výši vykonatelného nedoplatku v částce 120 Kč + 500 Kč za exekuční náklady. Žalobkyni byl exekuční příkaz doručen na adresu jejího trvalého pobytu, přičemž na doručence poštovní doručovatelka zadržela políčko „*Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky (písemnosti) a bylo zanecháno poučení*“. Zásilka, jež byla připravena k vyzvednutí dne „6/2“, byla následně vrácena žalovanému jako nepřevzatá.
15. Exekuční příkaz žalobkyně napadla žalobou proti rozhodnutí, kterou Krajský soud v Praze odmítl usnesením ze dne 5. 6. 2020, č. j. 51 A 54/2020-21, jako opožděnou. Následně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 10. 2020, č. j. 6 Afs 200/2020-33, zamítl i kasační stížnost žalobkyně. Ve spisu je též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2021, č. j. 10 Afs 159/2021-34, zamítající kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2021, č. j. 43 Af 6/2021-40, o odmítnutí jiné žaloby žalobkyně proti exekučnímu příkazu ze dne 30. 1. 2020 z důvodu opožděnosti.
16. Dne 19. 2. 2020 žalovaný vyrozuměl Českou správu sociálního zabezpečení, že exekuční příkaz nabyl právní moci dne 17. 2. 2020.
17. Podáním ze dne 2. 3. 2020 žalobkyně uplatnila „*Návrh na zastavení daňové exekuce zcela*“, ve kterém rozporuje prekluzi daňové pohledávky ve věci sp. zn. P 53-16/2016 (na listině je tužkou dopsána poznámka „*špatně spis. značka*“) vyplývající z rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 11. 12. 2013, č. j. 12 C 116/2012-114. Dále rozporuje účinnost doručení exekučního příkazu ze dne 30. 1. 2020, sp. zn. P 53-16/2016 (*sic!*), a účelnost nákladů na znalečné. Rovněž rozporuje další úkony soudu v řízení sp. zn. 12 C 116/2012. Na téže listině žalobkyně podala též „*Návrh na odklad daňové exekuce zcela*“ s tím, že důvody má žalovaný zjistit z moci úřední.
18. Dne 6. 3. 2020 Česká správa sociálního zabezpečení uhradila částku 120 Kč (soudní poplatek) na účet žalovaného, o čemž byl dne 9. 3. 2020 sepsán záznam o složení. Dne 6. 3. 2020 Česká správa sociálního zabezpečení na účet žalovaného uhradila i částku 500 Kč (náklady exekuce), o čemž byl dne 9. 3. 2020 sepsán další záznam o složení.

19. Dne 10. 3. 2020 žalovaný sdělil žalobkyni, že Česká správa sociálního zabezpečení uhradila dlužnou částku a daňová exekuce je tímto zcela ukončena.
20. Dne 9. 4. 2020 žalobkyně podala návrh na opatření proti nečinnosti u Ministerstva spravedlnosti, který v návaznosti na další úkony dne 3. 6. 2020 předseda Krajského soudu v Praze vyřídil tak, že v postupu žalovaného neshledal žádná pochybení.
21. Ve správním spisu je dále rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2021, č. j. 51 A 5/2021-48, kterým byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí o návrzích žalobkyně ze dne 2. 3. 2020 na odklad a na zastavení daňové exekuce vedené žalovaným pod sp. zn. P 53-16/2019 ve lhůtě do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Kasační stížnost úspěšně žalobkyně Nejvyšší správní soud odmítl usnesením ze dne 8. 9. 2021, č. j. 4 Afs 241/2021-64.
22. Dne 14. 7. 2021 žalovaný vydal napadené rozhodnutí a doručil je opět žalobkyni na adresu jejího trvalého pobytu. Poštovní doručovatelka na doručence zakřížkovala kolonku „Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky (písemnosti) a bylo zanecháno poučení.“ a vyznačila, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 15. 7. 2021 a dne 27. 7. 2021 byla vložena do schránky. Žalovaný uvedl, že žalobkyně v podání ze dne 2. 3. 2020 neuvedla žádné důvody týkající se vymáhaného exekučního titulu (tím totiž bylo usnesení Okresního soudu v Nymburce ze dne 26. 10. 2016, č. j. 8 E 20/2015-90, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2017, č. j. 20 Co 649/2016-116), neboť veškeré jí uváděné skutečnosti se týkají jiného exekučního titulu, a to rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 11. 2. 2013, č. j. 12 C 116/2012-114 (zejména uložené povinnosti uhradit znalečné). Ani z úřední povinnosti nebyly shledány důvody pro zastavení daňové exekuce, neboť exekuční příkaz obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti, byl vydán oprávněnou osobou a pro jeho vydání byly splněny zákonné náležitosti (šlo o vykonatelný exekuční titul). Exekuční příkaz byl doručen fikcí dne 17. 2. 2020 a téhož dne nabyl právní moci. Námitkami nedoručení exekučního příkazu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 10. 2020, č. j. 6 Afs 200/2020-33, přičemž ve shodě s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2020, č. j. 51 A 54/2020-21, dospěl k závěru, že exekuční příkaz byl žalobkyni řádně doručen, a to právě dne 17. 2. 2020. Dále dne 2. 3. 2020 žalobkyně podala návrh na odklad daňové exekuce z důvodu nezbytného šetření skutečností rozhodných pro zastavení daňové exekuce. Vzhledem k tomu, že dne 6. 3. 2020 došlo k vymožení vymáhaného plnění a skončení daňové exekuce, nebyl návrh na odklad daňové exekuce důvodný, a proto byl zamítnut. S ohledem na zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce nebylo třeba provádět šetření skutečností rozhodných pro zastavení daňové exekuce. Proto nebyly dány důvody odkladu daňové exekuce podle § 181 odst. 1 daňového řádu.

Jednání u soudu

23. K jednání, které se konalo dne 8. 3. 2023, se žádný z účastníků nedostavil, ač byli řádně a včas předvoláni. Žalovaný se z jednání řádně omluvil, žalobkyně, ač sama nařízení jednání požadovala, se bez omluvy nedostavila, třebaže jí bylo předvolání doručeno dne 23. 2. 2023. Soud proto postupoval podle § 49 odst. 3 a odst. 12 s. ř. s., jednání provedl v nepřítomnosti účastníků a rozsudek vyhlásil vyvěšením zkráceného písemného vyhotovení rozsudku na úřední desce soudu.

Posouzení žaloby

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo doručeno fikcí v pondělí dne 26. 7. 2021, žaloba byla podána v poslední den žalobní lhůty, tj. v pondělí dne 27. 9. 2021), že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. S ohledem na citaci četných ustanovení různých právních předpisů v podané žalobě soud pro upřesnění uvádí, že procesní úprava rozhodování soudů v agendě soudních poplatků je následující:
26. Podle § 13 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve věcech poplatků rozhoduje a postupuje soud nebo správa soudu podle občanského soudního řádu, pokud nestanoví tento zákon jinak. Podle odst. 2 téhož ustanovení při správě placení poplatků se postupuje podle daňového řádu, pokud nestanoví tento zákon jinak. Podle odst. 3 téhož ustanovení poplatkové povinnosti, jakož i rozhodnutí předsedy senátu o přiznání osvobození od soudních poplatků, se evidují podle daňového řádu.
27. Proto jsou zcela nepřiléhavé ty pasáže žaloby, v nichž žalobkyně odkazuje na správní řád. Podle § 13 odst. 2 zákona o soudních poplatcích se při správě placení soudních poplatků postupuje podle daňového řádu, a proto v případě nezaplacení soudního poplatku následuje postup podle pravidel daňové exekuce ve smyslu části třetí hlavy páté dílu 5 oddílu 1 daňového řádu, jakož i dalších norem daňového řádu. Úprava doručování v části druhé hlavy třetí daňového řádu je komplexní, nezávislá na správním řádu a o. s. ř. Pro vedení daňové exekuce je rozhodné též následující ustanovení:
28. Podle § 177 odst. 1 daňového řádu, nestanoví-li tento zákon jinak, se postupuje při daňové exekuci podle občanského soudního řádu. Podle odst. 2 téhož ustanovení pravomoci správce daně, jakožto exekučního orgánu, upravuje výlučně tento zákon. Tam, kde vystupuje správce daně coby oprávněný z exekučního titulu, použijí se obdobně ustanovení občanského soudního řádu upravující postavení oprávněného.
29. Soud proto vycházel z právní úpravy daňové exekuce tak, jak plyne z daňového řádu a o. s. ř.
30. *Ohledně prvního žalobního bodu*, ve kterém žalobkyně rozporovala existenci legitimního exekučního titulu, soud nejprve zdůrazňuje, že úprava § 181 daňového řádu o rozhodování o odkladu nebo zastavení daňové exekuce správcem daně je úpravou výlučnou bez subsidiarity § 268 o. s. ř. Ústavní soud nicméně v odst. 24 nálezu ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 9/15, dovodil, že „[z]ávěry k jiným důvodům podle civilní procesní úpravy tak lze,

s přihlídnutím k případným zvláštnostem, považovat za přenositelné k jiným důvodům podle daňového řádu.“

31. Podle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.
32. Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2019, č. j. 8 Afs 250/2018-54, publikovaném pod č. 3952/2020 Sb. NSS, „[v] řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce dle § 181 odst. 2 [daňového řádu] lze úspěšně zpochybnit vykonatelný exekuční titul, což může vést k zastavení daňové exekuce.“ Citovaný rozsudek se dále zabývá shrnutím judikatury k prolomení zásady oddělení řízení nalézacího a exekučního a nelze z něj dovodit, že by snad v exekučním řízení bylo vždy možné znovu plně přezkoumat zákonnost exekučního titulu. Prolomení nalézacího a exekučního řízení je chápáno jako výjimka sloužící k zabránění zcela zjevným nespravedlnostem. Z této judikatury lze citovat alespoň náleží Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2230/16: „*Jiným důvodem zastavení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) občanského soudního řádu je i případ, kdy tímto výkonem dochází k popření základních principů právního státu a ke zcela zjevné nespravedlnosti. Touto zjevnou nespravedlností je i případ, kdy stěžovatel sice je osobou těžce zdravotně postiženou a držitelem průkazu ZTP/P s nárokem na bezplatnou dopravu, nicméně přesto je proti němu vedena exekuce pro nezaplacení jízdného, byť je zřejmé, že tento dluh mu vůbec nemohl vzniknout, protože žádnou svoji právní povinnost ani porušit nemohl.*“ Další vadou exekučního titulu, která by zajisté zakládala důvod zastavení exekuce, je jeho nicotnost či právní nebo faktická nevykonatelnost. Ta by mohla být způsobena neexistencí předmětu exekuce nebo tím, že daňový subjekt není nositelem vymáhané platební povinnosti. Jiným možným důvodem by byla prostá neexistence exekučního titulu, zkrátka jej nikdo nikdy nevydal.
33. Žalobkyně dovozuje důvod zastavení exekuce z nesprávného doručení exekučního titulu, kterým je usnesení Okresního soudu v Nymburce ze dne 26. 10. 2016, č. j. 8 E 20/2015-90. K tomu odkázala především na odst. 18 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2018, č. j. 2 As 112/2018-28, který zní takto: „*Městský soud doručoval stěžovateli výzvu poštou, zásilkou určenou do vlastních rukou (doručenka typ I). Volba způsobu doručení této písemnosti je v kompetenci soudu, zákon v tomto směru žádné pravidlo nestanoví. Postup pro doručování písemností do vlastních rukou je upraven v § 49 o. s. ř. Jeho odstavec 2 říká, že doručující orgán v případě, že adresáta nezastihl, písemnost uloží a zanechá mu vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Mezi náležitosti takové výzvy řadí § 50h odst. 2 o. s. ř. i poučení o následcích, jestliže písemnost nebude vyzvednuta (není-li náhradní doručení vyloučeno). Z doručanky navrácené odesílajícímu soudu (č. l. 18 spisu městského soudu) je patrné, že nezastiženému adresátu byla zanechána výzva, aby si písemnost vyzvedl. Stěžovatel kopii této výzvy České pošty ke své kasační stížnosti přiložil. Z jejího obsahu soud ověřil, že adresát byl poučen, že si dne 24. 1. 2018 uloženou zásilku může vyzvednout nejpozději do 5. 2. 2018 s tím, že poté bude vložena do jeho domovní schránky. Kolonka s textem: ‚K této výzvě je připojeno poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky.‘ není zaškrtnuta, takže lze přisvědčit stěžovateli, že výzva doručujícího orgánu postrádá náležitost stanovenou § 50h odst. 2 o. s. ř., což má za následek, že zákonné podmínky pro to, aby mohla nastoupit právní fikce doručení soudní písemnosti, nebyly splněny (srov. obdobně stěžovatelem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2014, č. j. 2 Afs 69/2012 – 124). Výzva městského soudu k doplnění tvrzení k majetkovým a osobním*

poměrům stěžovatele tudíž nebyla řádně doručena, a proto nebylo možné rozhodnutí o nevyhovění žádosti o osvobození od soudních poplatků stěžovateli založit na odpovědnosti stěžovatele za neúplnost nezbytných tvrzení.“

34. Tuto námitku však soud shledává nedůvodnou, protože kdyby exekuční titul skutečně nebyl žalobkyni nijak doručen, tak by proti němu zajisté nemohla podat odvolání, o kterém rozhodl Krajský soud v Praze usnesením ze dne 2. 2. 2017, č. j. 20 Co 649/2016-116, tak, že usnesení okresního soudu potvrdil. V odůvodnění usnesení krajského soudu je totiž uvedeno shrnutí odvolacích důvodů žalobkyně, jež dokládají, že s exekučním titulem musela být obeznámena, jinak by proti němu nemohla brojit vlastní argumentací. Žalobkyně ani soudu nedoložila žádné důkazy ohledně toho, že by snad žalovaný při doručování exekučního titulu postupoval nesprávně.
35. K námitce žalobkyně, že soudní poplatek 120 Kč měl být soudem vyměřen za zcela zbytně provedený úkon, soud uvádí, že se nejedná o natolik závažnou námitku, která by opravňovala k výjimečnému prolomení zásady oddělení nalézacího a exekučního řízení. Nejedná se o situaci, že by žalobkyni kvůli jejím osobním poměrům, anebo komukoliv v souvislosti s vyhotovením kopií podání pro další účastníky řízení nemohl být v souladu se zákonem vyměřen soudní poplatek. K nynější věci soud přesto pro úplnost uvádí, že žalovaný při vyměření soudního poplatku nijak nepochybil.
36. Podle § 42 odst. 4 věty čtvrté o. s. ř. je třeba podání v listinné podobě předložit s potřebným počtem stejnopisů a s přílohami tak, aby jeden stejnopis zůstal u soudu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis, jestliže je to třeba. Podání v jiných formách se činí pouze jedním stejnopisem. K podání učiněnému elektronicky lze připojit také všechny jeho přílohy v elektronické podobě.
37. Soudní poplatek 120 Kč byl vyměřen za zaslání stejnopisu podání soudní znalkyni, nikoliv advokátovi. Povinnost zřízení datové schránky byla pro soudní znalce stanovena až od 1. 1. 2021 (exekuční titul je ze dne 26. 10. 2016) na základě čl. VII zákona č. 255/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech a zákona o soudních tlumočnících a soudních překladatelích, přičemž čl. VI zmíněného zákona byl novelizován § 4 odst. 3 zákona 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, stanovující seznam osob s povinně zřízenou datovou schránkou. Sama žalobkyně snímkem webové stránky *justice.cz* ze dne 13. 11. 2016 doložila, že dotyčná soudní znalkyně neměla datovou schránku, nýbrž jen elektronickou adresu (e-mail).
38. Podle § 45 odst. 2 o. s. ř. (znění od 1. 7. 2009), nedošlo-li k doručení písemnosti podle odstavce 1, doručí ji soud prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Není-li možné doručit písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, soud ji doručí *na žádost adresáta* na jinou adresu nebo na elektronickou adresu.
39. Jinými slovy doručování na e-mailovou schránku je možné pouze tehdy, pokud o to dotyčný výslovně požádá. Soudní znalkyně tak nebyla povinna využívat e-mailovou schránku pro účely doručování soudních písemností. Z praktického hlediska je doručování na e-mail problematické kvůli osvědčení řádného doručení. Ze strany soudní znalkyně se tudíž nejednalo o svévoli, nýbrž o odpovědný přístup k výkonu profese. Ze žalobkyní poukazaného usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. 21 Cdo 3489/2012, rovněž nevyplývá, že by snad judikatura dovodila povinnost doručovat vždy na e-mailovou adresu. Tato povinnost platí pouze pro datové schránky. Stejně tak ani ze strany

žalovaného se nejednalo o žádnou svévůli, jestliže znalkyni doručoval stejnopis podání žalobkyně v listinné podobě (to bylo ostatně v dané situaci jeho povinností) a za tím účelem, poté co žalobkyně nereagovala na výzvu k předložení potřebných kopií, tyto kopie vyhotovil sám a žalobkyni následně vyměřil zákonem předvídanou poplatkovou povinnost s tím spojenou.

40. Skutečnost, zda žalovaný uplatnil obdobnou poplatkovou povinnost vůči jiným účastníkům řízení, není pro posouzení rozhodná, jelikož účastník se nemůže dovolávat aplikace případné nezákonné správní (zde vlastně soudní) praxe i ve svůj prospěch (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015-35, č. 3444/2016 Sb. NSS). Nicméně v situaci, kdy sama žalobkyně zmiňuje, že protistrana byla zastoupena advokátem, je pravdivost její námitky zpochybněna, neboť lze předpokládat, že protistrana komunikovala prostřednictvím datové schránky a v takovém případě jí nebylo možné vyměřit soudní poplatek za vyhotovení stejnopisů elektronických podání. Elektronická podání jsou v tomto směru právní úpravou upřednostňována a ostatně zasílání více stejnopisů podání elektronickou cestou ani nedává rozumný smysl.
41. Žalobkyně dále namítala, že jí nebyl řádně doručen exekuční příkaz žalovaného ze dne 30. 1. 2020, sp. zn. P 53-16/2019, k čemuž doložila „VÝZVU k vyzvednutí zásilky/POTVRZENÍ o převzetí zásilky“ podací číslo X k vyzvednutí zásilky v době od 6. 2. 2020 do 17. 2. 2020, doručovatelka T. B.; není zaškrtnuta kolonka „K této výzvě je připojeno poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky.“ Ve správním spisu má exekuční příkaz doručenkou bez podacího čísla a je na ní uvedena doručovatelka H. K. (připojená parafa je nicméně totožná jako na žalobkyní předložené kopii výzvy k vyzvednutí zásilky, přičemž na č. l. 16 správního spisu soud z jiné doručenkou ověřil, že parafa B. T. je zcela odlišná), dle níž byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 6. 2. 2020. Na doručence je zaškrtnuto políčko „Adresát by vyzván k vyzvednutí zásilky (písemnosti) a bylo zanecháno poučení.“ Dále je na ní ručně připsáno, že zásilka byla vrácena žalovanému.
42. Podle § 51 odst. 1 daňového řádu potvrdí doručující doručení písemností, které se doručují do vlastních rukou nebo jejichž převzetí má být potvrzeno adresátem, řádně vyplněnou *doručenkou, která je veřejnou listinou.*
43. Podle § 44 odst. 4 daňového řádu se písemnost určená do vlastních rukou adresáta doručuje přímo adresátovi. Nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, na adrese pro doručování zastížen, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem upozorní, aby si ji ve lhůtě 10 dnů vyzvedl.
44. Podle § 46 odst. 2 daňového řádu se v upozornění na uložení písemnosti, které se vkládá do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky nebo na jiné vhodné místo, adresát vyzve k převzetí písemnosti a dále se v něm uvede označení správce daně, jehož písemnost je doručována, komu je doručováno, kde a od kterého dne a v jakých hodinách je písemnost připravena k vyzvednutí; současně se adresát písemně poučí o právních důsledcích jejího nevyzvednutí.
45. Podle § 47 odst. 2 daňového řádu, nevyzvedne-li si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů od jejího uložení, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenu, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

46. Podle § 48 odst. 1 daňového řádu adresát, který si ze závažného a předem nepředvídatelného důvodu nemohl uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může požádat správce daně, který písemnost doručil, o vyslovení neúčinnosti doručení.
47. Na základě shora uvedených zjištění nemá soud za prokázané, že by exekuční příkaz nebyl žalobkyni řádně doručen. Z rozdílných údajů na výzvě k vyzvednutí zásilky a na doručence nelze zanechání poučení v poštovních schránce žalobkyně vyloučit. Veřejnou listinou je přitom právě doručenka tak, jak je založena ve správním spisu, a platí pro ni presumpce správnosti. Ta nemůže být prolomena prostou skutečností, že na výzvě k vyzvednutí zásilky nebyla řádně zaškrtnuta jedna jediná kolonka a je na ní chybně uvedeno jméno poštovní doručovatelky.
48. K tomu se již v souvislosti s právě nyní projednávanou daňovou exekucí, avšak jiným soudním řízením správním, podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud v odst. 28 až 34 odůvodnění rozsudku ze dne 15. 10. 2020, č. j. 6 Afs 200/2020-33:

„[30] Krajský soud v souzené věci dospěl k závěru, že z obsahu doručenky coby veřejné listiny, která je nadána presumpcí pravdivosti údajů (vyvratitelnou jedině prokázáním opaku), vyplývá, že poučení o právních důsledcích nevyzvednutí zásilky do domovní schránky stěžovatelky vhozeno bylo. K vyvrácení pravdivosti tohoto údaje obsaženého na doručence krajskému soudu nepostačovala neproškrtnutá kolonka v upozornění na uložení písemnosti (výzvě k vyzvednutí zásilky), neboť sama o sobě nevyvrací pravdivost údaje obsaženého v doručence. S tímto hodnocením krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[31] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem vycházel z toho, že na doručence vztahující se k doručování exekučního příkazu je zaškrtnuta kolonka, že adresátka byla vyzvána k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení. Jak již bylo uvedeno výše, tento údaj je třeba s ohledem na povahu doručenky jako veřejné listiny považovat za pravdivý, není-li prokázán opak. Nepostačuje tedy pouhé zpochybnění tohoto údaje, nýbrž je třeba podat plný důkaz opaku. Pouhé opomenutí zaškrtnutí kolonky v upozornění na uložení písemnosti (výzvě k vyzvednutí zásilky) sice zpochybňuje skutečnost, že poučení bylo zanecháno, avšak nevyvrací ji. Neprokazuje totiž, že listina obsahující poučení do schránky skutečně vhozena nebyla, neboť doručovatel mohl zaškrtnutí této kolonky na výzvě pouze opomenout. Žádný jiný důkaz stěžovatelka krajskému soudu k prokázání nedoručení poučení nenavrhla. K námitce stěžovatelky, že informace o zanechání poučení vůbec nemá být součástí doručenky, zdejší soud uvádí, že přestože není tato informace obligatorní náležitostí doručenky (§ 51 odst. 2 daňového řádu), pokud doručenka tuto informaci přesto obsahuje, požívá rovněž presumpce pravdivosti, neboť tou je doručenka nadána jako celek.

[32] Právě existence veřejné listiny (doručenky) se zaškrtnutou kolonkou o zanechání poučení pak odlišuje souzený případ od případů výše uvedených. Ve věci vedené pod sp. zn. [2 Afs 69/2012](#) tato kolonka na doručence zaškrtnuta nebyla a ve věci souzené pod sp. zn. 6 As 250/2019 se jednalo o jiný typ doručenek (a to doručenek pro soudní, nikoli daňové řízení), které takovou kolonku vůbec neobsahují. Stejně tak v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. [4 Afs 142/2014 - 22](#), na který odkazovala stěžovatelka i krajský soud, doručenka údaj o zanechání poučení neobsahovala. Ani rozsudek ze dne 1. 3. 2006, č. j. [1 Afs 43/2005 - 103](#) (zmiňovaná stěžovatelkou), není pro souzený případ nijak využitelný, neboť se týká situace, kdy zcela chyběla doručenka tehdy napadeného správního rozhodnutí, a soudy dovodily řádné doručení z jiných okolností případu.

[33] Ke kasační námitce týkající se následného nevložení zásilky obsahující exekuční příkaz do domovní schránky stěžovatelky Nejvyšší správní soud uvádí, že případné následné nevložení

zásilky obsahující exekuční příkaz do domovní schránky stěžovatelky sice představuje porušení § 47 odst. 5 daňového řádu, v daném případě však nemající žádný vliv na řádné doručení písemnosti, které nastalo marným uplynutím desetidenní lhůty pro vyzvednutí zásilky. Následné úkony doručujícího orgánu po uplynutí úložní doby a nevyzvednutí uložené zásilky, tj. poté, co nastala fikce doručení, mají pouze pořádkový charakter a nejsou podmínkou pro uplatnění fikce doručení. Tento závěr vyslovený nejprve judikaturou Nejvyššího soudu (usnesení ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. [33 Cdo 1002/2013](#)) a jednotně zastávaný také komentářovou literaturou k občanskému soudnímu řádu (Lavický, P. a kol.: [Občanský soudní řád](#). Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016, s. 1116; Jirsa, J.: [Občanský soudní řád](#). Soudcovský komentář. Praha: Havlíček Brain Team, 2013, § 49; Svoboda, K. a kol.: [Občanský soudní řád](#). Komentář. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 190) potvrdil pro oblast správního práva veřejný ochránce práv (stanovisko ze dne 25. 4. 2013, sp. zn. 4807/2012/VOP/MK) a rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. [3 As 241/2014 - 41](#), č. [3524/2017 Sb. NSS](#), vyslovil, že „zákonné požadavky pro vznik fikce doručení jsou splněny i v případě, že z některého důvodu k následnému vložení doručované písemnosti do schránky adresáta nedošlo“ [bod 25]. Z hlediska posouzení zákonnosti usnesení krajského soudu postaveného na opožděném podání žaloby proti řádně doručенému exekučnímu příkazu tak není otázka následného vhození zásilky s exekučním příkazem do domovní schránky stěžovatelky rozhodující.“

49. Nad rámec těchto závěrů kasačního soudu, od nichž neshledal důvody se odchýlit, soud dále doplňuje, že sama žalobkyně řádně doložila, že jí byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky. Pakliže žalobkyně na tuto výzvu nijak nereagovala, pak zajisté nelze klást k tíži žalovaného takovýto spekulativní přístup žalobkyně k vyřizování korespondence. Soud navíc lustrací dne 27. 9. 2021 ověřil, že žalobkyně jen na Krajském soudě v Praze vedla spory ve věcech sp. zn. 59 Ad 1/2021, sp. zn. 43 Af 6/2021, sp. zn. 51 A 5/2021, sp. zn. 51 Ad 33/2020, sp. zn. 51 A 54/2020, sp. zn. 55 Ad 1/2019, sp. zn. 43 Ad 3/2018, sp. zn. 45 A 56/2013, sp. zn. 45 A 7/2013, sp. zn. 45 A 48/2012 a sp. zn. 3 Na 114/2012. Rovněž z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně i kvůli bagatelní částce 120 Kč neváhá vést obsáhlou úřední korespondenci, která je pro ni podstatně nákladnější. Ze shrnutí podstatného obsahu správního spisu v tomto rozsudku se navíc podává, že ještě před vydáním exekučního příkazu žalobkyně obdržela od žalovaného hned dvě výzvy k úhradě pohledávky.
50. Důvody pro zastavení nebo odkladu daňové exekuce ve smyslu § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu ani z jakéhokoliv jiného důvodu podle citovaného ustanovení proto nebyly dány.
51. Námitky prvního žalobního bodu nejsou důvodné.
52. *Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání argumentace žalobkyně. K tomu soud předně připomíná, že podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, [SJS 27/1994], na nějž navazuje současná judikatura Nejvyššího správního soudu, „[z] odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že*

napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“ Na druhou stranu přezkoumatelné rozhodnutí nemusí nutně reagovat na veškeré účastníkem řízení uplatněné námítky. Podstatné je, aby správní orgán vypořádal všechny základní námítky, a ostatní námítky mohou být vypořádány implicitně odůvodněním odlišného právního názoru (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78).

53. V projednávaném případě je z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné, proč žalovaný považoval podání žalobkyně ze dne 3. 3. 2020 obsahující „*Návrh na zastavení exekuce zcela*“ a „*Návrh na odklad daňové exekuce zcela*“ za směřující dílem k jinému exekučnímu titulu (rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 11. 2. 2013, č. j. 12 C 116/2012-114). Žalovaný také uvedl, že z moci úřední neshledal důvody pro zastavení exekuce a ohledně doručení exekučního titulu odkázal na rozsudky správních soudů, které se danou otázkou dostatečně podrobně zabývaly a žalobkyni byly známy (zvláště rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2020, č. j. 6 Afs 200/2020-33). Žalovaný ověřil, že exekuční titul byl žalobkyni řádně doručen. Rovněž nevyhovění návrhu na odklad daňové exekuce je stručně a jasně odůvodněno tím, že pohledávka již byla vymožena. Soud tedy neshledal žádné důvody pro to, aby napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Druhý žalobní bod je tudíž nedůvodný.
54. *Ve vztahu k třetímu žalobnímu bodu* soud zdůrazňuje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004-41: „*Jestliže žalobce namítal vady správního řízení toliko v obecné rovině, tj. omezil se jen na citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by uvedl, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, krajský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup žalovaného v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení.*“ Žalobkyně nijak blíže neupřesnila, proč měl žalovaný rozhodovat v nesprávném obsazení (nesprávnou úřední osobou) a proč by jeho tehdy platný rozvrh práce měl být nezákonný. Namítaná nezákonnost není nijak konkretizována. Velmi obecná námitka porušení základních zásad ústavního práva, základních zásad činnosti správních orgánů a hodnocení důkazů také není nijak blíže upřesněna. Zdejší soud proto v obecné rovině nemá za prokazané, že by žalovaný při vedení daňové exekuce postupoval jakkoliv svévolně. Žalovaný v řízení postupoval „*stručně a jasně*“, protože se jednalo o bagatelní pohledávku, o jejíž existenci nemohl mít důvodné pochybnosti. Námitka třetího žalobního bodu tak pro svou neurčitost nesplňuje základní požadavky na žalobní bod, a soud se jí nemůže zabývat.
55. *K neprovedeným důkazním návrhům* soud pro úplnost uvádí, že neprovedl žalobkyní navrhané důkazy oznámením České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 2. 2020, č. j. K-4.2.2020-44/465 429 135, obsahem spisu Krajského soudu v Praze sp. zn. 51 A 5/2021 (jediný konkrétním důkazním návrhem byla žaloba) ani obsahem spisu Okresního soudu v Nymburce sp. zn. 8 E 20/2015 (bez odkazu na konkrétní dokument). Tyto důkazní návrhy jsou pro posouzení věci nadbytečné, neboť rozhodné skutečnosti byly zjištěny i bez nich, především z obsahu správního spisu.

Závěr a náklady řízení

56. O náhradě nákladů rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému

pak žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. března 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu